

Jens Meijen *tekst* Rachel Sender *illustratie*

Hey. Hoe gaat het met je? Ik val maar meteen met de deur in huis – ik zou je willen vragen wat we achtergelaten hebben. Kan je nog zien wat we gebouwd hebben? Zwembaden en achtbanen, voetbalstadions, van die gigantische indoor skipistes misschien. Is het nog winter waar je woont? Weet je eigenlijk wat sneeuw is? En skiën? Misschien leef je wel onder de grond, in bunkers. Je mist wel echt iets als je nog nooit gevoeld hebt hoe de zon je van binnenuit kan opwarmen, een hele dag in je hoofd kan laten beginnen. Dan ben je net zo'n klein gelig hagedisje dat in de ochtend op een rots gaat liggen.

Ik zou je willen vertellen dat we het niet wisten. Misschien is jou ooit iets anders verteld, maar we wisten het wel. Allemaal. Wat er zou gebeuren.

Ik hoop dat je ooit in de zee gezwommen hebt op een bijtend koude dag in oktober. Een ijsberenduik, noemden we dat. Een ijsbeer is – nu ja, dat maakt niet zo veel uit. Ik hoop dat je weet hoe verkoelend een bos kan zijn. Dat ook. Weten jullie nu al of glas ooit vergaat?

Ik zou je nog iets anders willen vragen. Ga eens naar een bibliotheek of zo, als jullie dat nog hebben. Misschien is het nu wel allemaal digitaal, ik weet dat niet. Ik ben maar een soort van dinosaurius natuurlijk. Maar goed, als je daar in die bib staat, kan je dan eens naar de M gaan? De M van Meijen. Zie je daar nog iets staan? Een dun zwart boekje misschien, of een iets dikker donkerblauw boek, of misschien nog ongeschreven dingen. Ik weet ook niet wat ik nog ga doen. Wie weet. Ik hoop dat je toch iets ziet staan en dat je het misschien zelfs leent. En ik hoop dat je het op je blitse aluminium salontafel

legt, vlak naast de vaas met holografische bloemen. Als er gasten komen, kan je dan zeggen: kijk, dat was een voorouder van mij. Dit is zijn bloed, zijn voortbestaan. In mij leeft hij voort. Nee, dat zou misschien niet zo gezellig zijn tijdens een feestje. Laat maar.

Je merkt het misschien al; ik ben een beetje wanhopig bezig met niet vergeten te worden. Hopelijk kan je me dat vergeven. Het is niet makkelijk om te beseffen dat dit een stem is zonder lichaam. Dat dit waarschijnlijk het laatste is dat iemand ooit van me zal lezen. Het is confronterend om te weten dat je woorden ergens ophouden, zeker als je leven voornamelijk uit woorden bestaat.

Sorry, ik heb te veel van je tijd ingenomen. Het meest van al wil ik eigenlijk gewoon weten of je daar nog ergens bent. Ik hoop dat je beseft hoeveel dat voor mij zou betekenen.

Rachel Sender (1981) is een illustrator en keramist. Ze maakt redactionele illustraties, werkt met keramiek en geeft les op de Willem de Kooning Academie in Rotterdam.

Jens Meijen (1996) is dichter, journalist, recensent en columnist. Zijn debuutbundel *Xenomorf* werd bekroond met de C. Buddingh'-poëzieprijs.